

że zainteresowany może wnieść powództwo o zaniechanie naruszeń przeciwko utrzymującemu stronę internetową bez względu na to, w którym państwie członkowskim utrzymujący ma siedzibę, także przed sądy państwa członkowskiego, w którym można obejrzeć tę stronę internetową,

lub czy

jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym utrzymujący stronę internetową nie ma siedziby, wymaga szczególnego powiązania, wychodzącego poza techniczną dostępność strony internetowej, pomiędzy kwestionowanymi treściami lub stroną internetową a państwem sądu (powiązania z tym państwem)?

- 2) Jeśli jest wymagane takie szczególne powiązanie z danym państwem:

Jakie kryteria służą do określenia tego powiązania?

Czy ma znaczenie okoliczność, że kwestionowana strona internetowa zgodnie z zamiarem prowadzącego rozmyślnie skierowana była (również) do korzystających z Internetu w państwie sądu, czy wystarczy, że dostępne na tej stronie internetowej informacje wykazują obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, iż kolizja przeciwstawnych interesów — interesu skarżącego w ochronie jego dóbr osobistych oraz interesu utrzymującego stronę w możliwości kształtowania swojej strony internetowej oraz przekazywania informacji — w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w państwie sądu?

Czy dla określenia szczególnego powiązania z państwem sądu ma znaczenie liczba konsultacji tej strony internetowej dokonanych z państwa sądu?

- 3) Jeśli dla potwierdzenia jurysdykcji nie jest wymagane szczególne powiązanie z tym państwem albo, gdy dla przyjęcia takiego powiązania wystarczy, aby zaskarżone informacje wykazywały obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, że kolizja przeciwstawnych interesów w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w tym państwie, zaś przyjęcie szczególnego powiązania z państwem nie wymaga określenia minimalnej liczby konsultacji zaskarżonej strony internetowej z państwa sądu:

Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w

ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej: „dyrektywą o handlu elektronicznym”)<sup>(2)</sup> należy interpretować w ten sposób,

że przepisom tym należy przyznać charakter norm kolizyjnych w tym znaczeniu, iż nakazują one także w dziedzinie prawa cywilnego, wypierając krajowe normy kolizyjne, wyłączone stosowanie prawa obowiązującego w państwie pochodzenia,

lub czy

przepisy te pełnią funkcję korygującą na płaszczyźnie materialno-prawnej, modyfikując pod względem treści materialny skutek zastosowania prawa właściwego zgodnie z krajowymi normami kolizyjnymi oraz ograniczając go do wymogów państwa pochodzenia?

W przypadku, jeśli art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy o handlu elektronicznym posiada charakter normy kolizyjnej:

Czy wymienione przepisy nakazują wyłączone zastosowanie obowiązującego w państwie pochodzenia prawa materialnego, czy także zastosowanie obowiązujących tam norm kolizyjnych z tym skutkiem, że możliwe pozostaje odesłanie na mocy prawa państwa pochodzenia do prawa państwa przeznaczenia?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 12, s. 1

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 178, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani (Włochy) w dniu 13 stycznia 2010 r. — *Vino Cosimo Damiano przeciwko Poste Italiane SpA***

**(Sprawa C-20/10)**

(2010/C 134/24)

*Język postępowania: włoski*

**Sąd krajowy**

Tribunale di Trani

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

*Strona skarżąca:* *Vino Cosimo Damiano*

*Strona pozwana:* *Poste Italiane SpA*

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy klauzula nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE <sup>(1)</sup> stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 2) Czy dla uzasadnienia reformatio in pejus uprzednio obowiązujących przepisów z zakresu umów na czas określony i w celu niestosowania zakazu ustanowionego w klauzuli nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE wystarcza aby ustawodawca krajowy zmierzał do jakiegokolwiek celu, choćby innego niż cel wykonania przywołanej dyrektywy czy też niezbędne jest aby cel taki nie tylko zasługiwał na ochronę co najmniej równą tej, która obejmuje nakładanie kar, lecz również był w sposób wyraźny „zadeklarowany”?
- 3) Czy klauzula 3.1 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 4) Czy ogólna wspólnotowa zasada niedyskryminacji i równego traktowania stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny, który działa na niekorzyść pracowników Poste Italiane SpA zarówno w odniesieniu do tej spółki jak i innych przedsiębiorstw w tym samym sektorze lub innych sektorach?
- 5) Czy art. 82 akapit pierwszy [WE] i 86 ust. 1 i 2 [WE] stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Euro-

pejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny wyłącznie na korzyść SpA Poste Italiane (przedsiębiorstwa, którego kapitał jest w całości publiczny) prowadząc do spełnienia przesłanek nadużycia pozycji dominującej?

- 6) W razie udzielenia na poprzednie pytania odpowiedzi twierdzącej czy sąd krajowy ma obowiązek traktować przepisy wewnętrzne sprzeczne z prawem wspólnotowym jako niestosujące się (lub ich niestosować)?

<sup>(1)</sup> Dz. U. L 175, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajowy sąd de Prešov (Republika Słowacka) w dniu 9 lutego 2010 r. — POHOTOVOŠŤ s.r.o. przeciwko Iveta Korčkovská**

(Sprawa C-76/10)

(2010/C 134/25)

Język postępowania: słowacki

**Sąd krajowy**

Krajowy sąd de Prešov

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: POHOTOVOŠŤ s.r.o.

Strona pozwana: Iveta Korčkovská

**Pytania prejudycjalne**

**1) Pierwsze pytanie prejudycjalne**

- a) Czy dane o całkowitych kosztach konsumenta ujęte w punktach procentowych (roczna efektywna stopa oprocentowania — APR) są na tyle istotne, że w przypadku ich braku w umowie, koszt kredytu konsumenckiego nie może zostać uznany za przejrzysty, wystarczająco jasny i zrozumiały?
- b) Czy ochrona konsumentów przewidziana w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jest tego rodzaju, że również koszt może zostać uznany za nieuczciwy warunek w konsumenckich umowach kredytowych ze względu na niewystarczającą przejrzystość i zrozumiałość, jeśli umowa nie zawiera informacji na temat całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego ujętego w punktach procentowych a cena [kredytu] wyrażona jest wyłącznie jako kwota pieniężna składająca się z wielu opłat dodatkowych wymienionych częściowo w umowie a częściowo w ogólnych warunkach do umowy?